

Luk. 3,1-6/Joz. 4,1-7 – preek – NGKE – 6-3-16

Naar de overkant

Grenservaring (1)

Daar stonden we dan.
Vóór ons de rivier.
Het pad liep er in dood.
Je kon de overkant zien, maar er niet komen.
Naast het fietspad hing een bel met een klepel.
Maar er kwám niemand.
En nu?
Vooruit konden we niet...
en terug betekende iets van 10 km omfietsen.

Ben je ook wel eens zo tegen je grenzen opgelopen?
Vooruit kun je niet, tenminste jij ziet niet hoe.
En terug is ook geen optie.
Je kunt lichamelijk zoiets meemaken, maar ook mentaal de grens bereiken
De examens komen er aan, je ziet de overkant.
Zeg maar het land van de geslaagde mensen.
Je wilt daar zó graag heen.

Maar je zou nu niet weten hoe je er ooit moet komen.
 Dat kun jij je niet meer voorstellen.
 En vaak denk je dat het je toch niet zal lukken.
 Je vind het allemaal heel erg spannend.
 Stel je dan eens voor dat er morgen een envelop op je deurmat ligt.
 Zo'n grote, witte, A-4 envelop, met jouw naam erop.
 Je maakt 'm open en je vind er ... je diplóma in.
 Echt waar, helemaal jouw diploma.
 Persoonlijk op jouw naam!
 Je bent geslaagd. Ineens, zonder examen.
 Wat een enorme verrassing!
 Sta je toch zomaar aan de overkant in het land van de geslaagde mensen.
 En je hebt er niets aan hoeven doen.
 Wow.

Grenservaring (2)

Het volk Israël maakte zo'n enorme verrassing mee.
 Meer dan veertig jaar waren ze nu onderweg naar het beloofde land.
 Een móói land waar je goed kunt leven, is hun verteld.
 Het staat bekend om z'n vruchtbaarheid,
 dus is er meer dan genoeg voor iedereen.
 Dat is in de woestijn, waar ze al jaren wonen, een mooi vooruitzicht, zo'n land.
 Maar ze kennen het alleen maar van horen zeggen.
 Vroeger vertelde mama erover bij het slapengaan.
 Want zolang is het wel geleden, dat ze ervan hoorden.
 Ze waren nog heel klein.
 En moeder is allang overleden en nog zijn ze er niet aangekomen.
 Het leek eerder een droom dan werkelijkheid.
 Maar eindelijk waren ze nu na tientallen jaren dichtbij gekomen.
 Je kon het land aan de overkant van de rivier zien liggen.
 Maar ze konden er niet komen.
 Een enorme watervlakte lag tussen hen en dit land in.
 -Veel mensen die wel eens in Israël geweest zijn,
 kennen de Jordaan als een soort brede moddersloot,
 en kunnen zich dit niet voorstellen.
 Maar in die tijd kon de rivier in het voorjaar wel een kilometer breed zijn.-
 Daar is niet door te komen voor een volk te voet onderweg met veel vee en kleine kinderen.

Maar de volgende dag kunnen ze zo naar de overkant lopen.
 de rivier ligt droog.
 Ja! De Heer gaat a.h.w. Zelf midden in de rivier staan.
 Symbolisch zie je dat aan de ark (kist) van het verbond, gedragen door de priesters.
Hij zorgt er voor dat ze deze geweldige hindernis kunnen nemen.
 Wat een enorme verrassing!
 Gisteren dachten ze nog: hoe komen we ooit aan de overkant?

En vanmorgen kijken ze al terug naar de andere kant, waar ze toen stonden.
En stroomt de rivier breed en traag, alsof er nooit iets gebeurd is.

Maar zij weten het toch nog, hoe onoverkomelijk het gisteren was.
Juist ook omdat Jozua een monument had laten maken,
van twaalf grote keien afkomstig van de bodem van de rivier.
Als je die zag, wist je het weer:
'daar hebben wij gelopen!'
Maar nu zijn we hier, op de andere oever.
De Heer kan dat, Hij zo machtig.
Meer nog, de Heer doet dat, Hij doet nl. wat Hij belooft.
En brengt ons in het beloofde land.
Een reddingsmonument dus, die stenen toen.
Voor hen en voor alle generaties daarna.
Steeds als ze die stenen zagen:
"Weet je hoe we hier gekomen zijn? Nou laat ik je dat eens haarfijn uitleggen..."
En dat vlak voor Pesach (H. 5).
Het herdenkingsfeest van die andere grote redding,
dwars door de zee heen uit Egypte.

De doop is net zo'n gedenkteken.
Bij de doop van Lukas (Mintjes) denken we terug aan hoe God ons 'er allemaal door hielp'.
Voor je gevoel is er soms een enorme kloof tussen God en ons.
Voor ons niet te overbruggen ver weg.
Maar ineens helpt de Heer ons zelf naar de overkant, dichtbij Hem!
In het begin van Rom. 6 kun je dat ook lezen.
Je gaat als het ware kopje onder in het water van de rivier,
maar komt aan de overkant weer boven.
En je kunt vrijuit ademen in het beloofde land aan de overkant,
het koninkrijk van God.
Daar kun je aan een heel nieuw leven beginnen.
Wat een verrassing!
Ja, de Heer kan dat, Hij is zo machtig.
De Heer doet dat, Hij doet nl. wat Hij belooft.
En dat zie je in de doop als ons reddingsmonument.

Grenserving 3

Daar ben je mooi klaar mee!
Na je doop weet je dat het ineens goed met God is.
Je bent al aan de overkant bij Hem in zijn Koninkrijk.
Je hoort bij Hem, bent dichtbij Hem!
En je hebt het niet eens gemerkt, zoals dat volk Israel toen wel.
Het is maar goed dat je ouders je er later over vertellen,
anders zou je het niet eens weten.
"Het is al goed tussen jou en God, daar hoef je zelf niets meer aan te doen."

Maar als de profeet Elia eeuwen later op dezelfde plek de rivier oversteekt (2 Kon.2) zijn er nog maar zeventuizend gelovigen in het hele volk over.

Dat is maar een klein clubje van de nakomelingen van die honderdduizenden Israëlieten.

Wat is er fout gegaan?

Het was toch goed tussen God en zijn volk?

Is de Heer niet trouw in wat hij beloofd?

Jawel, de profeet Elia steekt over om Elisa als zijn opvolger te benoemen.

En wordt dan in een hemels rijtuig afgehaald door God.

En Elisa gaat in opdracht van de Heer weer terug naar Israël om hen aan de Heer te herinneren.

Even wonderlijk door de rivier heen als het volk eerder.

De Heer blijft zijn volk trouw,
en volgt alles wat ze doen.

Maar velen uit het volk zijn de Heer niet trouw.

Wonen nota bene in zijn land, maar zijn Hem niet toegedaan.

Ze volgen de Heer niet meer, maar hun eigen vruchtbaarheidsicoon Baäl.

Hoe kan dit dan als je al in het beloofde land bent?

Of hoe als je al in het Koninkrijk van God bent?

Je hebt alles aan God te danken,
maar verwacht het toch van een ander?

Een vraag die je ook ons kunt stellen,
immers ook veel dopelingen volgen de Heer later niet.

Hoe dat zit leren we van Johannes Doper.

De derde die weer op diezelfde plek in de Jordaan staat.

De grensrivier van Gods Koninkrijk.

Zijn dopelingen steken symbolisch opnieuw de rivier over

En juist door die doop van Johannes,
die symbolische oversteek van de Jordaan,
laat hij zien dat lijfelijk de rivier oversteken
en in het beloofde land gaan wonen nog niet genoeg is.

Ja je lichaam is de rivier over, maar je geest nog niet.

Daarom noemt Johannes deze 'symbolische oversteek':
een doop van 'inkeer om vergeving te krijgen'.

En 'inkeer' dat gebeurt van binnen:

niet alleen je lichaam verandert van woonplaats, maar ook je geest.

Ook geestelijk hoef je niet zelf die hindernis te nemen.
 Nee, God brengt redding (6).
 Hij dicht de kloof,
 vlakt bergen en heuvels af,
 egaliseert de weg en laat die weer in de juiste richting lopen.
 Hij zorgt nog steeds dat alle hindernissen verdwijnen.
 Dat er een begaanbare 'weg van de Heer' is.
 Daarover kun je zo bij God komen.
 Maar je moet wel ook zelf bij God willen zijn, de weg willen gaan.
 Niet alleen met je lijf, maar ook met je hart en je leven.
 Je ziel en je zaligheid.
 God maakt het mogelijk, maar jij moet het ook willen.

Velen uit Israël hadden die geestelijke oversteek niet gemaakt.
 Zij zagen 'bij God horen' vooral als iets lichamelijks.
 'Ik woon hier toch?' zeiden zij.
 Zoals wij kunnen zeggen: 'ik zit hier toch?' (in de kerk).
 'Ik ben toch verwant aan die eerste Israëlieten die hier de Jordaan overstaken? Ik hoor er toch bij?'
 'Ik ben toch een van de kinderen die deelt in de belofte die de Heer aan Abraham en zijn kinderen deed.'
 'Ja precies dat ben je', zegt Johannes,
 'Maar in je hart woon je nog altijd aan de andere kant van de rivier.
 In je hart en in je leven draait het nog steeds niet om de Heer.
 en merk je verder niet zoveel van Gods bedoeling met jouw leven.
 Geen vrucht van geloof, Gods redding blijft bij jou zonder gevolgen.'
 Hun hart was duidelijk niet mee gekomen naar de overkant.

Ze waren de kinderen van het volk dat God zo wonderlijk redde. Maar ze waren niet over Jordaan op weg naar een nieuw leven overgestoken, maar als zoveel van hun tijdgenoten koesterden ze hun leven zoals het is en geloofde ze eerder in de doodsrivier aan het einde van hun leven waar de veerman ze naar de overkant zou brengen dan in de oversteek naar een nieuw leven aan de andere kant van de Jordaan.

Jouw grenservaring

Terug naar Nederland
 Naar ons bij de rivier, toen.
 Er kwam toch iemand die ons overroede
 en ons aan de andere kant bracht.
 Dat was een hele verrassing.
 Een dubbele want het was al een hele oude man.
 En toen we met onze fietsen en tassen aan de overkant stonden,
 was het alsof we nooit een probleem hadden gehad.
 Wonderlijk gevoel is dat, hoe dan alle zorgen verdwenen zijn.

Eigenlijk is het ook zo met je doop.

Je bent al aan de overkant van 'de Jordaan' bij de Heer in zijn Koninkrijk.
Daar hoef je zelf niets aan te doen.
Je zou kunnen zeggen voor Lukas (Mintjes) hier en alle andere gedoopten zijn de grootste zorgen voorbij.
Omdat de Heer jou kiest en jou bij zich wil.
Wat een wonder, de God van hemel en aarde, die grote God, wil jou.
De vraag is alleen of jij ook bij Hem wilt zijn.
Want dat maakt de oversteek pas compleet.
Als jij met Hem mee wilt oversteken.
En reken maar dat er machten zijn die deze oversteek willen verhinderen.
Die je de idee zullen geven dat dit niet nodig is omdat je alles al hebt.
Ze hebben alleen macht als jij ze toelaat en zo dus macht geeft.
Daarvoor is vandaag het gedenkteken van de doop van Lukas voor ons allemaal.
Zo kun je terugkijken naar wat de Heer voor je gedaan heeft
-wat noodzakelijk is om ons te redden-
om vooruit te kunnen en zelf ook die oversteek met de Heer mee te maken.

Ik zou het goed vinden dat we in de kerk foto's van alle dopen zouden ophangen.
Als herinnering, gedenkteken, zoals die stenen bij de Jordaan, toen bij Gilgal.
Om het nooit te vergeten.
Steeds weer zien wat de Heer voor je gedaan heeft.
Terugkijken naar waar je was en beseffen waar je nu bent.
En er blij mee zijn en met de mogelijkheden die de Heer je geeft
om met Hem een nieuw leven aan 'de overkant van de Jordaan'
in Gods veelbelovende Koninkrijk te beginnen.

Wat een kans! Voor Lukas, ja voor ons allemaal.

Amen.

(c) Wieb Dijksterhuis, maart 2016